

פרשת ואתחנן

בס"ד בר"ה

חוט של חסד

גיליון לכלל בית יהודי | בנשיאות הרב שלום ארוש שליט"א

יו"ל ע"י מוסדות "חוט של חסד"

רח' שמואל הנביא 13 | ת.ד. 50226 |
טל: 02-5812210 | פקס: 02-5812252
לפניות בנושא העלון: al5308000@gmail.com

הרבה עבודה. זה לא בא ברגע אחד. ושה' לא יביא אף אחד למצבים כאלה. אבל זו האמת, וזו הנחמה היחידה, וחייבים לדעת את השקפת האמונה, כי היא הדרך היחידה לחזור לחיים מלאים אחרי כל אבדן. פשוט אין דרך אחרת.

אין לי כלום ואין לי שום חיסרון

וזה נכון לכל חיסרון בחיים. כי הדעת אומרת שהחיסרון הוא השלימות.

באו אלי בני זוג שהיו עשירים גדולים ואיבדו את כל כספם, ובעקבות מה שעבר עליהם באותה תקופה זכו להתקרב לדרך האמונה והתודה, והם אומרים לי: "אנחנו מודים לה' שלקה לנו את כל הכסף. הוא לקח לנו את הכסף ונתן לנו אמונה, הוא זיכה אותנו להתקרב אליו. היה לנו כסף אבל היינו כל כך חסרים, ועכשיו אין לנו כלום ואין לנו שום חיסרון..."

ה' ראה שהם יוכלו להגיע לשלימותם ולתכליתם דווקא על ידי ה"חיסרון" הזה, יוצא שהחיסרון הוא השלימות.

כך כתבתי בספר "בגן האמונה" שכל אחד שהוא נכה או בעל מום ל"ע - הנחמה היחידה שלו היא הדעת שהנכות שלו או המום שלו זו השלימות שלו, שבורא עולם ברחמיו ובחכמתו ראה שרק כך יוכל אדם זה להגיע לשלימות שלו שהיא לדעת את ה' ולהתקרב אליו באמת.

ובלי אמונה כל דבר שובר ומרסק את האדם. לא צריך ללכת רחוק לאבדן קשה. שמעתי על בן אדם עשיר ומוצלח מאוד שהכלב שלו מת והוא פשוט הפסיק לתפקד. רבי נחמן אומר בשיחות הר"ן: "מי שאין לו אמונה, חיי אים חיים כלל, כי תכף כשעובר עליו איזה רעה שוב אין לו שום חיות, כי אין לו במה לנחם עצמו כלל מאחר שאין לו אמונה כלל..."

נחמו נחמו עמי

האם אפשר למלא מחדש חללים גדולים בחיים?

היחידה היא השלמת החיסרון. אז איך מצפים מההורים להתנחם, הרי את הילד שנפטר לא יוכלו להחזיר לחיים?

וכאן בא רבי נחמן, המנחם הגדול, ומחדש לנו דבר עצום ויסודי: **עיקר הנחמה היא הדעת.** ו'דעת' הכוונה אמונה שלימה. ואומר רבינו שכאשר נשלם הדעת - אזי נשלמים כל החסרונות, ולכן "אם דעת קנית - מה חסרת?" אם כן זו הנחמה השלימה, האמתית ולמעשה היחידה.

ועדיין יש לשאול: אבל את הילד שנפטר לא החזרת להורים, אם כן איך נשלם להם החיסרון על ידי הדעת?

הדעת מראה שאין חיסרון

והתשובה היא שהאבל נובע מהרגשת חיסרון עמוקה מאוד. לכאורה הילד הזה היה צריך להיות עוד שנים ארוכות ולהביא להוריו ולמחנכיו עוד הרבה הרבה נחת, ולהצליח בחיים ולהקים משפחה - וכל זה נגדע במוותו. לכן זה נראה בעינינו כחיסרון עצום שלא ניתן להכיל.

אבל הדעת אומרת שה' יתברך בורא כל הנשמות, שולח כל נשמה לעולם הזה לתיקון ולשליחות, וכאשר הנשמה משלימה את תיקונה היא עוזבת את העולם. לכן מהמבט של הדעת, אין כאן שום חיסרון, הילד לא הפסיד כלום, אדרבא ואדרבא - זו השלימות של הילד. הוא הגיע לתפקידו לתכליתו לתיקונו ולשלימותו.

על פי זה נסביר: את הילד לא ניתן להחזיר אך את תחושת החיסרון העמוקה ניתן למלא בהבנה ובדעת שאין כאן שום חיסרון. יוצא שמגיעים לנחמה אמיתית ושלימה שאכן אין עוד תחושת חיסרון.

זה קשה מאוד. נחמה היא תהליך ארוך שדורש

מאמר ראש הישיבה

צרת רבים ונחמה שלימה

אני רוצה לגעת בנושא רגיש מאוד אבל גם נצרך מאוד לכל אדם בעולם. זה נושא שקצת קשה לדבר עליו ולקרוא עליו, אבל הרבה יותר קשה אם לא קוראים ולומדים. והמאמר הזה יוכל לחסוך לאנשים רבים תהומות של סבל ושל צער וייסורי נפש.

יהי רצון שבמהרה בימינו יתקיים "ובילע המוות נצח" ולא נשמע עוד שמועות רעות, אבל בינתיים אין אדם בעולם שלא התמודד או מתמודד או יתמודד עם אבדן.

ולכן כולנו ללא יוצא מן הכלל חייבים להבין מהי **נחמה וכיצד מתנחמים.**

אבדן יכול להיות מוות של אדם קרוב, אפילו של ילד ל"ע, אבדן איבר בגוף או איבוד ראייה, וזה יכול להיות גם פיטורים מהעבודה, שריפה, כמו שמענו לאחרונה בעונותינו, וכל סוג אחר של אבדן. הצד השווה שבהם, שבלי נחמה נכונה - האדם עלול להישרר לרסיסים בלי יכולת להשתקם חלילה, כמו שכבר ראינו בעינינו ושמענו באוזנינו.

מי יכול להחזיר לחיים ילד שנפטר?

ובאמת צריכים להתבונן, וניקה כדוגמה את המקרה הקשה של אבדן ילד ר"ל. ההורים יושבים ושבורים, חלל עצום נפער בחייהם. המנחמים נכנסים ויוצאים, מקשיבים ומדברים - אבל איפה כאן הנחמה? האם משהו או משהו יוכל למלא את החלל?

בפשטות המושג 'נחמה' הוא החזרת הגלגל אחורה למצב שלפני האבל על האבדן וחזרה לחיים תקינים. אבל מה גורם לאבדן הגורם הוא החיסרון, אם כך הדבר היחיד שיכול להחזיר את הגלגל באמת הוא השלמת החיסרון. יוצא שהנחמה

המשך בעמוד 3

גיליון 634 ט"ז אב תשע"ט			
כניסה	יציאה	ר"ת	
18:46	19:59	20:37	ירושלים
19:03	20:01	20:35	תל אביב
18:57	20:02	20:38	חיפה
19:03	19:59	20:36	באר שבע

טל: 02-5812210

אומון

ראש השנה

תפארת, תפיון!

"הראש השנה שלי - עולה על הכל" (רבי נחמן מברסלב)

מבצע ה-

1000000

**היה שותף בהפצת
מיליון
ספרי ליקוטי מוהר"ן**

מסוגל לשמירה, הצלה, עשירות, רפואה,
לידה קלה, ילדים, וכל הישועות.

מחיר מיוחד להפצה | 052-2240696

לאורם נלך הילולא דצדיקא

המקובל המלובן
רבי עמרם בן דיוואן זיע"א
ט"ו באב

אלה תולדות החכם השלם והכולל, סיני ועוקר הרים, כבוד מורנו הרב עמרם דיוואן זצוק"ל. רבי עמרם נולד לאביו רבי אפרים בעיר הקודש ירושלים, בדורו של החיד"א, מהר"ט אלגאזי, רבי אפרים בן, ועוד מגדולי ירושלים של מעלה. רבי עמרם למד בישיבת נווה שלום, ביחד עם ידידו רבי יום טוב אלגאזי ז"ע. לאחר מכן עבר לגור בעיר חברון בזמן שהיו בו גדולי תורה, שעמדו בראש הקהילה, הם אשר נתנו עיניהם ברבי עמרם דיוואן, ושכנו אותו לצאת לערי המערב, אלג'ריה, מרוקו, וטוניס, כדי לגבות כספים למען כוללי חברון. רבי עמרם הגיע למרוקו והתקבל בכבוד גדול בכל הקהילות בהן עבה הביא עמו את אוירת ארץ ישראל, והרעיף עליהם מברכותיו, שם גם נקשר בעבודות אהבה אל הפייטנים בניהם רבי דוד בן רבי חסין, שאף חיבר עליו שיר לאחר שליחותו חזר לארץ

הקודש, ובשנת תק"ם שוב הוטלה עליו השליחות כשרבי עמרם שמח מאוד מאחר ורצו להטיל עליו בארץ ישראל עונש מוות על כך שנכנס לתוכי מערת המכפלה, בכך ניצל ממוציאת הפחה הרשע. הפעם נתקבל בכבוד שבעתיים לאחר שנתפרסם כצדיק ובעל מופת, ובכל מקום סבבוהו ציבור גדול

בהיותו במרוקו, חלה בנו רבי חיים והגיע עד שערי

ילדון הידודון

בין הפותרים יוגרלו מתנות

כמה לשונות של תפילה יש? ומה הן?

תשובה פרשת מסעי: חצא בשגגה בורח לעיר מקלט מספי גואל הדם וזה הצלה עבורו. חצא במזיד אינו ניצל בעיר מקלט ונהרג (בבית-דין ע"פ עדים והתראה).

הזוכה: יענקי פולק, ירושלים.

פתרונות לשלוח למייל | פקס:

al5308000@gmail.com | 02-5812252

חיזוקית-

אב | יחליפו כח

"וקווי ה' יחליפו כח"

בין הזמנים
עשיר ורוחני

לקבלת מסרים מהחברים 052-6672221

רצצה גם לזכות בהגרלה?

גם אתה יכול!

שלח לנו סיפור תודה ותיכנס להגרלה

al5308000@gmail.com

מתנה ושמה תודה
052-2240696

ילדים אומרים תודה סיפור בהמשכים לילדים

מדריכות בקיטנה (חלק ד)

הקִיטְנָה שְׁהוּ הַעֲתִיקוּ אֶת הַרְעִינֹת שְׁלָהָן מִסֵּפֶר. הַיּוֹם הַבַּת הַזֹּאת הַחֲלִיטָה לַהֲתוֹדוֹת בְּפִנֵּי וּלְבַקֵּשׁ סְלִיחָה מֵהַבְּנוֹת הָאֵלֶּה. אִנִּי רוֹצֵה לְהוֹדִיעַ לְכֻלְכֶּן, שֶׁבְּנוֹת כַּתְּנָךְ, נִעְמִי וְאַלְיִשְׁבַּע, הִגִּישוּ לָנוּ אֶת הַרְשִׁימָה עִם הַרְעִינֹת הַכִּי יְצִירָתִים וְהִכִּי מְקוֹרִיִּים וּמִיחֲדִים שְׂרָאִיתִי אִי פִּעַם. וְלָכֵן, הֵן נִבְחָרוּ לְהִיּוֹת מְדַרְיֹכוֹת רִאשִׁיּוֹת בְּקִיטְנַת בֵּית הַסֵּפֶר."

הַמַּחֲנֶכֶת הוֹסִיפָה: "כְּמוֹ כֵּן, קִבְּלֵנוּ הַחֲלִטָה לְלַמֵּד מִדֵּי יוֹם שְׁתֵּי הַלְכוֹת בְּשִׁמְרַת הַלְשׁוֹן, וּבְכַךְ נַחֲזֵק אֶת עַצְמָנוּ בְּאַהֲבַת חֻנָּם." כֹּל הַכְּתָמָה מַחָאָה לָנוּ כְּפִיּוֹם. לֹא הִיא גְבוּל לְשִׁמְחָתָנוּ.

בְּדֶרֶךְ חֲזָרָה מִבֵּית הַסֵּפֶר, הִלְכְנוּ בַּיַּחַד. "אֶת יוֹדְעַת", אָמְרָה אֲלִישְׁבַּע, "אִנִּי מֵאֵד שְׂמַחָה שֶׁקִּבְּלֵנוּ בְּסוֹף אֶת הַתְּפִקִּיד. אֲבָל אִנִּי יוֹתֵר שְׂמַחָה שֶׁקִּבְּלֵנוּ אוֹתוֹ בְּזִכּוֹת הַתּוֹדָה שְׂאֵמְרָנוּ. אֲמַרְתִּי תוֹדָה וְנוֹשַׁעְתִּי."

אֲמַרְתִּי תוֹדָה וְנִבְחָרְתִּי.

רְשִׁימָה שֶׁל תּוֹדוֹת לַה' עַל הַבְּרִיאוֹת, עַל הָאֲכָל וְעַל הַבְּגָדִים, עַל הַנְּעֻלִים, עַל הַחֲלָצָה, עַל הַיָּדִים וְעַל הַרְגָלִים, עַל הָאֲזָנִים וְעַל הָעֵינַיִם, עַל הַשְּׁנַיִם וְעַל הַשְּׁפָתִים, עַל הַתְּפִלָּה וְעַל הַשְּׂבָת. וְאִנִּי צְרִיכָה לְהוֹדוֹת לֹא רַק לַה', אֲלָא גַם לְבְנֵי אָדָם, לְהוֹדוֹת לְאַבָּא, לְאֵמָא, לְמֹרֹת וּלְמַנְהֵלַת, וְלְהוֹדוֹת עַל הַכֹּל.

לְמַחְרַת קָרָה מִשְׁהוּ שֶׁהִדְהִים אוֹתָנוּ יוֹתֵר מִכֹּל. בְּאֲמַצֵּעַ שְׁעוֹר דִּינַיִם נִכְנָסָה הַמַּנְהֵלַת לְכַתְּהָ.

"יֵשׁ לִי הוֹדְעָה מֵאֵד חֲשׂוּבָה לְהוֹדִיעַ לְכֵן, בְּנוֹת", אָמְרָה הַמַּנְהֵלַת. "קָרָה בְּבֵית הַסֵּפֶר שְׁלָנוּ מִקְרָה קִצַּת עֲצוּב. מִיִּשְׁהִי מֵהַבְּנוֹת שְׂמוּעָה הַפִּי צָה עַל שְׁתֵּי

מִתְמוֹדְדוֹת
לְהַדְרֵכַת

אֲלִישְׁבַּע הוֹסִיפָה רַעֲיוֹן שְׁלִישִׁי: "תּוֹדָה לַה' שִׁיְהִי לָנוּ יוֹתֵר זְמַן לְעֲזֹר לְאֵמָא לְשַׁמֵּר עַל הַיָּלְדִים הַקִּטְנִים בְּחַפְזִי". כִּךְ הוֹסֵפְנוּ עוֹד וְעוֹד רַעֲיוֹנוֹת שֶׁל תּוֹדוֹת וְהוֹדָאוֹת לַה'. אֲפֹלוּ הִגַּעְנוּ לְרְשִׁימָה אֲרָכָה יוֹתֵר מִשְׂתַּכְנָנוּ. בְּאוֹתוֹ יוֹם חֲזַרְנוּ הַבִּיתָה שְׂמַחוֹת וּמֵאֲשֵׁרוֹת, אֲפֹלוּ יוֹתֵר מֵאֲשֵׁר הֵיינוּ מֵאֲשֵׁרוֹת אֵלוּ הֵיינוּ מְקַבְּלוֹת אֶת הַתְּפִקִּיד. פְּתֹאוֹם, מָה שֶׁהִיא נְרָאָה לָנוּ אֶתְמוֹל כֹּל כִּךְ מֵאֲכֹזֵב וּמֵעֲצִיב, נְרָאָה כְּדָבָר מְצִין שֶׁהוּא הִכִּי טוֹב בְּשִׁבְלָנוּ. תּוֹדָה לַה'.

בְּלִילָה לְפָנֵי שְׁהֲלַכְתִּי לִישׁוֹן,
הַחֲלִטְתִּי לְרָשָׁם
עֵד

בדיחות הדעת

זקן הגיע לבית אבות ושאל: איך כאן?? ענו לו הזקנים: סוף הדרך...

מכובן כל זה בתנאי שהוא אינו מסכן את עצמו או גורם לזקנים.

לכן, במידה וזוהי רק הצגה מהסוג של איומים וצעקות, עדיף לשתוק ולתפסל בו בנחת כאשר שנינו רגועים.

מי ההורה של מי

כל זה מתאים בהחלט, לסוג ההורים שמבינים שהם ההורים של הילד ולא לאלו שחושבים שהילד הוא ההורה שלהם. למה בדיוק הכוונה?! הנה דוגמא: "משה!!!" צורחת האישה על בעלה בטלפון "הילד שלך שיגע אותי! קניתי לו כר את כל הסוכר והוא עדיין צורח לי על הרצפה..."

דוגמא נוספת: "שלום כבוד הרב, רצינו להתייעץ איתך. בכל פעם שאנחנו מסרבים לתת לילד שלנו מה שהוא רוצה, הוא מרביץ לנו ומקלל אותנו. מה צריך לעשות?!" "סליחה גברתי! בן כמה הילד?" "הילד בן 6..." "סמתי הוא התחיל להתנהג כך ולהרביץ לך?" "מאז שהוא היה בגיל 4."

אתם מבינים! ילד בן 6 מרביץ לאמא שלו כבר שנתיים. והיא בתמימות חושבת שזו בעיה עם הילד בחינוך ילדים.

קושי בסמכות הורית, יוביל ח"ו במהרה לבעיות פינוק מהסוג השלילי. אני נתקל כמעט מידי שבוע בשאלות טלפוניות, ששורש הבעיה נעוץ בקושי של ההורים או בבילבול בנוגע לסמכותם כהורים, וברוב המקרים בחוסר ידע וכלים "לנהל" את החינוך של הבית ולהפעיל סמכות הורים הוגנת.

הורים יקרים, חינוך אינו אילוף, חינוך הוא תהליך. ולתהליך טוב ויעיל נדרשת הדרכה מקצועית. הורים המעוניינים בע"ה לעבור הדרכת-הורים לנושאים אלו, יוכלו בע"ה לחייג אלי ולהיפגש.

לייעוץ טלפוני ללא תשלום
במים ג' - ד' משעה 8-10 בערב
נייד: 054-8434435

חינוך באהבה הרב יצחק אבוחצירה

להמשיך ולפנק

המסקנה היא, שעלינו להמשיך ו"לפנק" את הילד. דהיינו: לפרגן לו על כל הצלחה, לספר לו כמה שאנחנו אוהבים אותו והוא הילד הכי טוב בעולם, לגרום לו להיות מאושר ולספק לו את כל מה שהוא צריך, לתת לו חום ואהבה, להרים, לחבק ולנשק אותו. שימו לב שהפינוק החיובי הוא פינוק רגשי ומילוי צרכים חיוניים. ואני אף פעם לא מזכיר בפינוק החיובי- קניית ממתקים, פרסים, הפתעות, בילויים מיותרים, כסף לבזבזים וכו' כי זה כבר נכנס "קצת" לגדר סוג הפינוק השלילי שצריך להימנע ממנו- ועל כך יבא א"ה פרק נפרד).

הצגת יחיד

כאשר הילד מנסה "להוציא" מאיתנו משהוא שהוא יודע שהוא לא צריך אותו ושלא מגיע לו והוא מנדנד, מתעקש, צועק, בוכה, צורח, משתולל וכדו- עלינו להיות ההורים הרציניים, האחראיים, השקולים- ולומר לו ברוגע אך בהחלטיות "אמא/אבא החליטה/שכרגע אתה לא יכול לקבל/לצאת/לשחק" וכו' או לומר לו: "ווי! אמא ואבא החליטו שבשעה שמונה בערב, אי אפשר לצאת לשחק בחוץ ולכן אתה לא יוצא!!!"... "מירי! אצלנו בבית לא פותחים את הארון של הממתקים ללא רשות. תחזירי בבקשה מיד את הביסלי לארון!"

הילד מתקשה לקבל את הסירוב שלנו, הוא מתחיל "להתפנק" הוא דורש יחס או משהו בצורה השלילית, הוא מתחיל "הצגה" ומנסה למשוך אותנו להשתתף בה, ניזהר. סיטואציה זו היא "שעת מבחן חשובה" בהורות שלנו. האם ניתן לו לבצע "הצגת יחיד" ולא ניקח בה חלק, או שנתערב בה. אם הבנו, שאנו עלולים להכנס לצרות-ונתעלם מהצגת הילד, הרי שהגבנו בצורה הראויה ביותר.

בכל סיטואציה שהילד מנסה למשוך אותנו להשתתף במניפולציה שלו, אסור לנו להגיב להתנהגות "מפונקת" זו, כי בד"כ זה יגמר בהחרפת ההצגה מצידו ובתגובה יותר חריפה מצידנו (עד כדי איבוד עשתונות ופעמים רבות גם הרמת ידיים כלפיו) ולכן עדיף לשתוק ולהתעלם.

חום ואהבה או חום גבוה פרק ה'

"אבא תעזוב את דודי, הוא לא צריך את כל החיבוקים האלה, אתה כמש מגזים ומפנק אותו יותר מידי" אומרת האם לבעלה... "אמא! מה זה יותר מידי, אם דודי רץ אלי שאחבק אותו, אני צריך להימנע!!!"

מצד אחד אבא צודק- זה הרי הכי טבעי שבעולם, לתת לילד שלך חום, אהבה, חיבוקים, נשיקות, למלא אצלו מטענים רגשיים ובקיצור "לפנק אותו". מצד שני, גם האימא צודקת. הרי נדרש מאתנו, להימנע מפינוק יתר, זה הרי מסוכן לחינוך הילד. ואם כן, מהו המודל להעניקה? או מתי החום והאהבה נהיים חום מידי גבוה?

מיהו מפונק?

לכולנו, ישנו בלבול מסוים, בהגדרת המושג "מיהו ילד מפונק" או "כיצד הילד נהיה מפונק". בפרקים הקודמים הסברנו, שישנם 2 סוגי פינוק: פינוק חיובי ופינוק שלילי. הסברנו, שלילד צריך להעניק "חום ואהבה" ובמידה גדושה. שללנו מכל וכל את ההורים המעניקים לילדיהם "חום גבוה" דהיינו פינוק שלילי.

למילה "פינוק" נעשה קצת עוול ולכן צריך להגדיר היטב את המושג! צריך בהחלט להימנע מפינוק, אך להימנע מפינוק, זה לא להימנע מלתת או להתייחס לילד! הילד המפונק נעשה כזה, לא ממתן תשומת לב, חום ואהבה. אלא הוא נעשה כזה, אם הוא מרגיש שהשתעקשויות ולבכי שלו יש השפעה עליכם.

במילים אחרות, ילד מפונק, הוא ילד תובעני, בכיין ועקשן, החושב שהכול מגיע לו וכולם צריכים למלא את רצונו. (תקראו שוב, כי ההגדרה קצת מבלבלת). הילד המפונק נעשה כזה, לא ממתן תשומת לב, חום ואהבה. אלא הוא נעשה כזה, אם הוא מרגיש שהשתעקשויות ולבכי שלו יש השפעה עליכם.

שימו לב!!! עודף תשומת לב נשיקות, חיבוקים והערכה, לא יהפכו ילד-למפונק. הפיכת ילד למפונק אינה תלויה כלל ב-כמה תתנו לו, אלא ב-איך תתנו לו.

"נעימות התורה" נפתחה הישיבה הגדולה בסיעתא דשמיא

דרושים בדחיפות:

- תנור מוסדי
- מקפיא מוסדי
- ספסלים
- ספרי קודש

"מי ששותף איתי בעוה"ז
שותף איתי בעוה"ב"

הרב
נתן אלחודי:
052-7602544

נייד
**דרושה
אחראית צוות
במשרד שע"י הרב ארוש**

- בעלת נסיון בניהול צוות
- מקצועית ואחראית
- בעלת אסרטיביות ויחסי אנוש מעולים
- יכולת הנעת צוות ותיק חובה!
- עדיפות למעל גיל 35
- תנאים מעולים

קו"ח למייל: u62426242@gmail.com

803

תשרייני לך מקום לאחר החופשה!

למשרד טלמרקטינג
גדול ומבוסס
דרושות טלפניות
למשמרת בוקר
02-5308000

שני פתקים ובהם 'מוות'

וזה נכון גם בכלל ישראל. השבוע התאבלנו על חורבן בית המקדש. זה לא אבדן קטן, זה האבדן הגדול והמשמעותי ביותר בחיים של עם ישראל. והנה, אנחנו כבר מתנחמים: "נחמנו נחמו עמי..." אמנם זה תהליך של שבעה שבועות של נחמה, אבל איך תהליך הזה בכלל ייתכן, הרי בית המקדש עדיין לא נבנה, החיסרון עדיין כל כך בולט וכואב ומציק?

אלא גם כאן הנחמה היא הדעת: הדעת שעשוי, אחרי שקרה מה שקרה - השלימות שלנו היא לעבוד את ה' דווקא בתוך מציאות של גלות ושל "חיסרון" לכאורה. ולמרות האבל הגדול שאנחנו צריכים לזכור בכל יום ובכל חתונה - אנחנו חייבים גם להאמין שבמציאות הנוכחית זה הדבר הטוב ביותר עבורנו, ואנחנו חייבים לעבוד את ה' בשמחה במציאות הזו ממש.

אין עונשים ואין קללות

וזה נכון לכל "עונש" בהיסטוריה. לדוגמה: בעקבות חטא המרגלים נגזר על עם ישראל להיות ארבעים שנה במדבר. לא מדובר בהתעללות ובנקמה, אלא בורא עולם ידע שאלה התנאים הטובים ביותר כדי לתקן את החטא, והוא נתן לנו את התנאים האלה. החטא הוא החיסרון ועם ישראל צריך לתקן, כלומר להגיע לשלימות, וכדי להשלים את החיסרון דרושים תנאים מסוימים ובמקרה הזה התנאי היה ארבעים שנה במדבר. זו הסתכלות של דעת, וזו ההסתכלות היחידה שמנחמת.

יוצא שארבעים שנה במדבר זה לא חיסרון, אלא זה התנאי לשלימות. אם עם ישראל היו מקבלים את זה בשמחה ובאהבה מתוך הבנה שזו השלימות שלהם - בקלות ובמהירות היה נעשה התיקון המושלם ואולי לא היינו צריכים לסבול יותר.

וכך זה בכל ההיסטוריה. ואם נלך אחורה, גם ה"קללות" שנתקל אדם הראשון והמוות שהגיע לעולם בעקבות חטאו, ולמעשה כל החסרונות שלנו היום - הם כולם רק התנאים החדשים שנוצרו לאחר חטא אדם הראשון, והם התנאים הטובים ביותר עבור האנושות כולה להגיע לתיקונה ושלימותה. והתיקון הראשון הוא קודם כול להכיר בזה ולקבל את זה ולהביע את זה בשמחה ובתודה לה' על כל צער וייסורים ועל כל "חיסרון".

אנוכי הוא מנחמכם

ועכשיו בדרונו שאנחנו רואים לא מעט חושך וצרות וגלות הדעת והסתרות - אנחנו עלולים לחיות בתחושת חיסרון כבדה ומשתקת.

אבל ה' רוצה שנתנחם, כלומר שנתחזק ללמוד ולקנות ולחיות באמת את הדעת שאין שום חיסרון, ושהמצב שלנו היום, עם כל הצרות, הוא המצב הטוב ביותר עבורנו לתקן ולהיאגל ולהגיע לשלימות האמתית.

ויהי רצון שתהיה לכל עם ישראל אמונה שלימה ודעת שלימה ואמתית, לקבל את כל מה שה' עושה איתנו באהבה ולא נרגיש שום חיסרון ושום צער, ונזכה להגיע לשלימות האמתית ולנחמה השלימה בגאולה הקרובה במהרה בימינו.

בברכת שבת שלום ומבורך

המלך - שלא ידע דבר וחצי דבר ממיזמתם - שלח וקרא לרמב"ם. הוא התנצל בפניו עמוקות על שהוא נאלץ לשמוע ליועציו, אך ניחמו שהרי הרמב"ם מאמין באלוקי עולם אשר הכל בידו. "אם רצונו של א-ללה שתישאר חי - הרי שכך יעלה בגורל", סיים המלך באנחה.

כאשר הגיע היום המיועד והרמב"ם צעד שָׁלוּ ובטח בה' יתברך שיוציא לאור דינו, שמע את אחד משונאיו לוחש באוזנו: 'היום הזה ניפטר סוכך לנצח'.

מאחר ומדובר בגורל, תהה הרמב"ם כיצד בטוחים שונאיו שהפתק 'מוות' יעלה בגורלו. לאחר רגעים ספורים של הרהור, קלט הרמב"ם ברוחב ביתו שהתחדדה משנים של עמל התורה ניחש על אתר את מיזמתם.

בארמון המלך המצרי, צלאח א-דין, חיככו יועציו וחלק משריו את ידיהם בהנאה, זמן רב כל כך חיכו ליום הזה שיגיע.

כבר תקופה ארוכה שהוציאו את דיבתו של הרמב"ם, רופאו האישי של המלך, באוזני המלך. טענו שקיים מצוות הדת היהודית - שעליהן מקפיד הרמב"ם באדיקות - הנין המלך בלתי נסלחת בכבודו של הנביא מוחמד. 'על המלך להורגו, ויפה שעה אחת קודם'. חרצו את דינו חבר שונאי.

השנאה העיוורת שרחשו לרמב"ם, מקורה כמובן בכך ש"עשו שונא ליעקב" ולכך הם לא צריכים סיבה או הנמקה. אבל למתבונן בעיני בשה, הייתה מקורה של שנאה זו בכך שראו השרים שצלאח א-דין מחבב את הרופא היהודי החכם, ומעדיפו על פניהם. זאת לא יכלו לסבול.

כלפי חוץ לא הראה הרמב"ם מואמה. עוד רגע יראו שונאיו את משמעות הפסוק בפרשתנו "רק עם חכם וגבוה הגדול הזה".

ל א ח ר
ה פ ק ו ה
א ר כ ה
ה צ ק ו ת
ח ו ז ר ו ת
ו נ ש ו ת
י ו ע צ י ו
ה מ ל כ
ל ט ע נ ת
ו ל ו
ע י ו
ל מ ש ו ר
ה ז מ ו
א ת
ה ד י ו
נ כ ל
ע ל י ו
מ ו ת?

ר ג ע
ה א מ ת
ו ה ר מ ב
נ ט ל
כ ו נ
ל פ י ס ו ת
ק ט ו ו ת
ב מ ה י ר ו ת,

הכניסו לפיו ולגד עיניהם המשתאות של המלך והשרים... בָּלְעוּ. הללו כמעט בלעו את לשונם בתדהמה.

והרמב"ם הסביר: "אם בפתק שנותר בקלפי כתוב 'חיים', סימן שבלעתי את הפתק שכתוב עליו 'מוות' ודיני למוות. אך אם בפתק הנותר יימצא כתוב 'מוות', הרי שבלעתי את הפתק של 'חיים' ודיני לחיות".

כמובן שבפתק הנותר היה כתוב 'מוות', כפי שהיה כתוב בפתק שבלע הרמב"ם. ומחשבתם סוכלה ברחמי שמים.

כאן קם אחד משונאיו, שלא יכול להתאפק, וצעק: "הוא רמאי! הן בשני הפתקים כתבנו 'מוות'..." שמע המלך את מיזמתם והרגם תחתיו...

ה ש ר י מ
ו ה י ו ע צ י מ
ה ת ר ג ש ו
ע ל י ה
ב א ו ז נ י
ע ל י כ
ש כ נ י
ב ט ל ה

מאחורי הצהרה 'צדקנית' זו, הסתתרה לה מיזימה שפלה שחרשו שונאי הרמב"ם זה ימים רבים. הם יעמידו קופסת גורלות כשבתוכה שני פתקים, אך במקום לכתוב על אחד 'חיים' ועל השני 'מוות' - כנהוג, הם יכתבו על שני הפתקים 'מוות'. איזה מן הפתקים שייטול הרמב"ם - יעניק לו כרטיס חד-כיווני לעולם שכולו טוב, וישחרר את השרים מן הצורך לראות את שונא נפשם מקבל כבוד מן המלך.

בלעדי למפיצי עלון "חוט של חסד"

תקרב את יצועתך	 וגם	תטעם סיפוק הנתינה	 וגם	פיס-זיכוי הרבים	 גם
----------------	--	-------------------	--	-----------------	---

גן הדעת חידושים לפרשת שבוע

פנינים חסידות ברסלב

היה אומר ר' לוי יצחק זצ"ל: אחר התקרבנותנו לדרך רבנו ותורתו הרי שאין לאדם שום מקום לבדק את עצמו במעלתו לדעת אם חשוב וקרצה הוא לשמים אם לא, אלא עקר בדיקתו את עצמו תהיה אם אכן קצית לרבנו על כל אשר יאמר ואם אינו מקרה את פיו חס ושלום על כל אשר אומר וצוה, וכפי הדור בקיים דבריו וצויו לפי זה יבין קצת מעלתו. (שיש"ק ו - תטז)

היה אומר ר' לוי יצחק זצ"ל: אומר: כמו שצריך האדם לבקש בתפלתו שיצפה לאריות ימים ושנים טובות קראוי, צריך גם להתפלל הרבה שיצפה שישארו גם צליל בדעתו ולא יגנס בסוף ימיו לדמיונות ובלבולים וטוהות הנקצא לפעמים בנקבים הנאים בקמים. (שם ו - תיא)

ואחרי שמחזיר את זה אדם אל תוך לבו, אפשר לדרוש מנך לאהוב את ה' בכל לבו נפשו ומאודו, שהרי אדם לא יכול לאהוב מישהו שעל פי תפיסתו מתעלל בו, ומתאכזר אליו, אדם יכול לאהוב רק את מי שהוא מרגיש שאוהב אותו! לכן אומרים קודם כל, ה' אלוהינו ה' אחד, כדי שנפנים את אחדות אהבת הבורא אלינו, את רחמי האינוסופיים אלינו, ואז נתפנים להבין את הדרישה של הבורא מאתנו, לאהוב אותו בכל לבנו נפשנו ומאודנו.

המצווה שמלמדת עד כמה הבורא אוהב את נבראיו, ועד כמה חשובה ויקרה לו אהבת הנבראים אליו. זה גם הטעם שאומרים חכמים שצריך לספור את המילים של פרשות קריאת שמע כמו שסופרים יהלומים, שהאדם מתענג מכל יהלום, מסתכל עליו מכל זוויתיו, כך צריך לחשוב על כל תיבה, להתחבר אליה, להתעכב בה, לחשוב עליה, להעמיק בה, בפרט בפסוק הראשון, המודיע לנו, לכל איש ישראלי, שבורא העולם, שברא הכל ומשיגה על הכל, הוא כולו רחמים, היינו שאין בו דבר מלבד רחמים, שזה המסר העיקרי אותו צריכים לזכור מקריאת שמע, שהבורא כולו רחמים! והעניין הוא, כי יש לשם יתברך שני שמות, שם אחד הוא שהוא שם הרחמים, ושם השני אלוהים שהוא שם שמייג את הדן, וכשהתורה אומרת לאיש הישראלי "שמע ישראל ה' אלהינו" היא רוצה לעזור לו להבין שכל מה שעובר עליו זה רחמים, גם מה שנראה לו כדן, הכל הכל זה רחמים, כי הכל נובע מאחדות ה' שכולה אהבה, רק שלפעמים צריך להנהיג את האדם בדרך של רחמים גלויים, ולפעמים מנהיגים אותו בדן שהוא ביטוי נוסף של הרחמים.

זה עיקר האמונה, שידע אדם שהשם אוהב אותו, והוא ברא אותו בשביל להטיב איתו, וכל מטרת חיו היא לגלות אהבה זאת, לחוות אותה ולחיות על פיה בחיים מלאים בתודה. זה הרעיון הראשון העולה מקריאת שמע, להפנים שה' כולו רחמים, כולו אהבה.

בקריאת שמע נמצאים כל יסודות התורה, ייחוד ה', אהבת ה', חשיבות לימוד התורה והתפילה, תורת השכר והעונש, הצורך בהתקדשות, זכירת כל המצוות על ידי מצוות ציצית, וזיכרון יציאת מצרים.

לא בכדי מי שאומר קריאת שמע בכל יום נחשב לו כאילו קיים מצוות תלמוד תורה בשלמות, לא בכדי אומרים החכמים שיש בכח קריאת פרשיות שמע להציל את האדם מחטאים, ולחדש את כל רוחו לטובה. למעשה, קריאת שמע, היא מעט המחזיק מרובה של כל התורה. לכן היא הממשך הישיר של עשרת הדברות. אשרנו מה טוב חלקנו שיש לנו כזו תורה. אם היה העולם יודע גודל טובה היה כולו סר למשמעתה והיינו יכולים לגאול את העולם רק מכח קריאת שמע.

ובגלל שקריאה זו כל כך חשובה, ויש בכוחה להשפיע לטובה בכל יום ובכל רגע על כל המציאות שלנו, כתוב בשולחן ערוך שצריך להתייחס לתיבות שבה כמו מכתב אישי שקיבלת מוהאדם שהכי חשוב לך בעולם, ובמכתב הזה הוא מספר לך עד כמה הוא אוהב אותך, מתגעגע אליך ומשתוקק לראות אותך, ועוד הוא אומר לך באותו מכתב את כל הדברים החשובים באמת של החיים, ואתה יודע שהוא צודק, ואתה סומך עליו, ובכל פעם שאתה קורא את המכתב שלו אתה מגלה דברים חדשים ואהבתך אליו הולכת ומתגברת.

זה היסוד של קריאת שמע, שהיא מצוות האהבה,

שו"ת של חסד ע"י בית הוראה-חוט של חסד

הרה"ג ר' ירון אשכנזי שליט"א ר"כ חושן משפט בישיבת "חוט של חסד" מנהל רוחני ב"קו ההלכה"

קו ההלכה הספרדי: *3030

ועצר ויצא ממנה לחוץ אפילו אינו רואה מקומו (המכוננית) אינו חוזר ומברך. שו"ת בצל החכמה (חלק ו' סימן עב). וכן אם התחיל לאכול מחוץ למכוננית יכול להמשיך ולאכול במכוננית והוא הדין להיפך. שו"ת אור לציון (חלק ב' פרק י"ב הלכה ט"ו).

שאלה: מתפללים מנחה על אם הדרך, האם מותר, או שצריך להקפיד על מקום ראוי לתפילה?

לכתחילה לא יתפלל במקום פתוח כמו בשדה או ברחוב, משום שכאשר מתפלל במקום צנוע יש עליו יותר אימת המלך. שלחן ערוך (סימן צ סעיף ה). ועוברי דרכים רשאים להתפלל במקום פתוח, ומכל מקום אם יש במקום אילנות וכדומה עדיף לעמוד ביניהם בשעת התפלה. ואם המקום מוגדר אף שאינו מקורה מותר להתפלל בו לכתחילה, משום שיש במקום זה יישוב הדעת ואימת מלך. משנה ברורה (סימן צ סעיף קטן יא ויב).

קו האמונה
לשמוע אמונה כל יום כל היום
02-6444250

שאלות מצויות לימי הקיץ

שאלה: אני יוצא עם חברים לטיול, ובמשך הטיול אוכלים פיצוחים או סוכריות ושאר ממתקים, מתי חייבים לברך שוב פעם על מה שאוכלים או שותים?

בשלחן ערוך (סימן קע"ח סעיף ד) מבואר שהולכי דרכים ההולכים ממקום למקום, מכיון שלא קבעו מקום לאכילתם, מותרים להמשיך באכילתם אף אם יצאו ממקום למקום. הלכה ברורה (שם אות טז) ואפי' אם אינו רואה עתה את המקום שהיה בו בשעה שברך על המאכל, ורשאי לעשות כך אף לכתחילה, לברך ביציאתו לדרך ולאכול ולשתות כאוות נפשו לאורך כל הדרך ללא ברכה. משנה ברורה (שם סעיף קטן מ"ב). ואינו צריך לחזור ולברך עד שנכנס למקום חפצו. ולכן מותר למהלך בדרך לברך ולאכול תוך כדי הילוכו מיני קטניות כגון גרעינים ובוטנים, או סוכריה שנותן בפיו, או ללגום מן המשקה בדרך הילוכו. הליכות עולם (חלק ב' ענין מא).

שאלה: הנוסע במכוננית וברך על דבר מאכל, ויצא לטייל ושב אל המכוננית, האם צריך לברך שוב על אכילתו?

אף אם התחיל לאכול במכוננית כשהיא נוסעת

אנו גרים באזור המרכז, וממש חם ולהט במשך היום, מאד קשה עלי מצוות ציצית בימים אלו, האם יש מקום להקל בזה להסיר את הציצית כשחם לי מאד?

אף בזמן שקשה ללכת בטלית קטן כגון כשיש חום רב, יש להשתדל שלא להסיר הטלית קטן. אמנם מי שמצטער הרבה יכול להסיר את הציצית ואין איסור בזה. שו"ת אז נדבחו (חלק ב' סימן נה). ובספר אשרי האישי (פרק ב' אות ג).

שאלה: אדם הרוחץ בים, האם צריך לברך על הציצית כשעולה מן הים או בריכה וכדומה?

המושט הטלית קטן בעודו בים, בבריכה וכדומה, לספרדים על פי מנהג ירושלים אין לברך על הטלית קטן (הליכות עולם חלק א' ענין י"א) ויש מהספרדים המחמירים לברך אם עבר חצי שעה מזמן שפשט את הט"ק בן איש חי (פרשת בראשית אות י') שו"ת אור לציון (חלק ב' פרק מ"ד אות י). ומנהג האשכנזים לא לברך אלא אם כן שהה זמן רב יותר משעתיים. הליכות שלמה (פרק ג' אות ג).